

CARTA DOMINICAL

7 DE GENER DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

El cel obert

Tal com sabem per experiència, la nostra història és un autèntic drama que descriu la relació entre el cel i la terra.

Per al cristià, tots venim del cel. Allí érem un pensament estimat per Déu, com diu aquell himne que cantaven els primers cristians i que ens transmet sant Pau (Ef 1,3ss.). La felicitat que això proporcionava es va projectar sobre la terra en el moment de la creació, donant lloc a una vida en sintonia entre el cel i la terra, on es gaudia de la presència de la natura animal i vegetal, en harmonia amb Déu i amb els altres. Sabem que, a causa d'un ús radicalment egoista de la llibertat per l'home, aquesta felicitat es va truncar i el cel es va tancar, de manera que el sofriment en totes les seves formes va començar la seva marxa com a depredador de la humanitat.

Però ja en el moment mateix de la ruptura el Senyor va deixar entreoberta la porta, com una esclatxa de llum, donant la possibilitat que ens poguéssim comunicar amb Ell i mantenir viva l'esperança d'un futur triomf del llinatge humà, el llinatge de la dona, sobre les forces del mal.

I així durant segles, gràcies que Déu continuava mantenint el seu projecte de salvar la humanitat, es van anar donant moments de comunicació entre el cel i la terra: visions, crides de Déu, promeses, aliances, ruptures i reconciliacions, oracions, conversions... Cal dir que tot va ser iniciativa de Déu, en la seva inesgotable voluntat de salvar la humanitat: els uns cridats especialment van respondre, d'altres portats per un sincer amor van expressar en els salms el seu anhel de veure Déu i habitar amb Ell en la glòria... Però romanien dos obstacles fonamentals: d'una banda, la nostra feblesa feia que per part

nostra tot fos provisional i, per tant, abocat al fracàs; per una altra, aquests moments de comunicació continuaven sent "a distància", el cel romania tancat i inaccessible.

Arribà una nit en què es va obrir el cel i uns àngels van cantar "glòria a Déu en el cel i en la terra pau als homes que Déu estima": una salutació, un cant, gairebé "programàtic", un desig meravellós, cim de l'anhel de Déu al llarg de tota la història passada. En el fons, era com l'expressió de l'anhel del paradís: Déu glorificat i els homes pacificats.

Però el somni de Déu anava més enllà: no sols anunciar, no sols proclamar o cantar, sinó realitzar efectivament la presència de Déu en la terra. La porta del cel quedava oberta de bat a bat, la comunicació real ja era possible, Déu mateix sortia de casa seva (de la seva glòria) per a habitar en la nostra casa (amb les seves misèries), perquè aquest camí expedit fos caminat per nosaltres.

El que sols havia estat un somni en aquella visió de l'escala de Jacob, per la qual pujaven i baixaven els àngels, ja és realitat.

Tot va ser sorprenent en el què i en la manera. Els deixebles, enfadats per la conducta dels samaritans, que no van voler acollir-los camí de Jerusalem, van demanar a Jesús que obrís el cel i caigués foc sobre aquells malvats (Lc 9,51-56). Però Jesús els va reprendre, Ell mateix havia baixat del cel obert, no per destruir el pecador, sinó per salvar-lo. El seu foc era d'una altra índole. Era el foc que cremava en el seu cor i que, vessat estant mort en la Creu, fou regalat el dia de Pentecosta, amb la idea que aconseguís els límits del món.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat